

Et Rejsebrev.

Af Hensets Pastorpidam.

Julem er ikke alene en Fest for
 Ophjægselse for den religiøse Vælge.
 Samt ved alle kirkelige Højtidene får
 også Hjemmet sin særlige Del af Glæden.
 Og mon der noget Sted i Kristendommen
 spises så meget og så fest til Jesus.
 bemærk Også sin i Danmark? Når
 det kommer til Stifket, hørde det være
 et Spørgsmål, om det er den gode Jule
 eller Speekammerdjevlen, der på
 sidende Dage gør den største Skost.

Af Frygt for den sidste ^{flyvende} ~~afslut~~ og
 denne Gang borte midt under Tølen
 halsede Knæbørene og drog i Vatteren mellem

afsted p^r Lighke og Formue.

2.

Her følger en Udskrift af Rejse-
dagbogen.

Første Stoppested: Kristiania.

Denne Dag, hvis ~~umagelige~~ Omkostninger
sme priser p^r den egen Bekostning,
er dog ingen Smisthed herfor. Her bor
vi helt uforudseet i Vindene Mennesker
foruden to kongelige Personer. Men rig-
tig nok vil man spørge sig selv, hvor alle
disse Folk er henne. I hvert Fald vil
i Juletiden der der allevegne.

Atter videre!

So Morgen til med den nye Høj-
fjeldsbane. På alle Tinner fra Sølet
p^r Kristiania's Gader til den arge Sne
over over Skjæne. Toget standser et
Par Steder midt i den hvide Gfokke, og jeg ser, at der
væltet Passagerer af. Lå nu også is
første ~~de~~ Eventyret! - Men ak! De
Hjeldstier, som Stien leder bygge ~~at~~

Overgangen fra Tilflugt for Vejfarende 3.
pi alle indvorte Overgange, har her
fiet Skikkelse af store, moderne
indrettede Hoteller, hvor der er i Ferien
er fied Indkvartering. Det er en Art
Nüster - Virali man seiden her hølöfente
Tusinde Frd over Overfladen med
arkiske Förligstels af forskellig Slag.
Med det ene af Hotellene er der stationeret
et Par indprobrne Lapper med
Rensdyrslader. Garanteret udstøfte.
En Rindtur over Lænestolene i deres
siden "Püek" er autrent lige in
eventyrlig som et Fökenvidt pi Dröme-
dansen i en zoologisk Have.

Atka videse!

Banens Højdepunkt er uiet, og
man får det røkt hølöfente Tusinde Frd
med et Babbe, med Hyster.

Bergen - og Ragnveir. De to Ort
höves sammen som Ragnveir og haves Anen.

og Algehoj, og bærer dette Gjæmme. 5.
præses sin en Sted, de er født med.

Det er klet og skrevet i^o meget
en Klæmme og Naties angjældende
Indflydelse p^o Menneskets Sind. Denne
mange Keisergride, hvis mindre Skjæl
i^o sjelden løfter, er sin bekendt Hjæl-
steds for Løyses ~~deres~~ lidtefte ~~angjældende~~
meste ~~indflydelse~~ Befolkning. Her
føder jo ogsi Lørdens lyseste Hoved
og mindste Læter. Holbergs Skole
stær med fuld Røst p^o en af Bjergs
Plader. Alligevel, sin den her er
rikt, i^o den ~~indflydelse~~ ^{lidt} ~~indflydelse~~. Denne
Professorshikelse i de fine Klader, der
monerens i^o hjemmet mellem alle
de mange tjære Fiskeboder og gamle
hansatiske Pakhusgave, giver et
fresht Indtryk af Holbergs Forhold til
hans Fidebij. ~~den~~ ^{en} ~~beovindende~~ ^{indflydelse} Sted-
retjærker ~~men~~ ^{er} ~~ikke~~ ^{ikke} i København.

Hier i Bergen skiedr han sig med 6.
unge Offre, der lyde af Venkeds, —
kæmpmodig og hidsfuld sin om Skæ-
nede, der sig sig i Rødder af Rødder
fordi de flugt.

I Havnem er et Postskib med
Dampem oppe. Det skiedr nordpå.
~~Lone~~ is forstod, endte det Rute først
helt oppe i ~~Schlesien~~ Skovet ved Rødder-
grønske.

Is sig ombord med mine Kuffert.
I Læringsstiden stod vi i Gørdem ud.

Skindem blev ved at — an sig,
at regne. Det var stille Veje; men
sig Grund af Skibets Fart føler det alligevel
høst og blesende sig Dødder. Is måtte
krybe under Tag. Der var i et og alt
fjere Passagerer. ^{Kedelige} Fire Mandfolk. Det var
søve
sælske Nijterier, og de Rejsende ind-
sig åbnebrød hinanden under en trok-
kende Følges af, at de var misfornøiede

for at være tilovers her i Norden, fordi T.
de var i' alene p' en høj hellig Aften.
Ved Aftensbordet blev der ikke talt et
Ord.

Vi er nemlig et viduet æbent
Bord i Norge altid en såre højtidelig
Ting. Måske er det norske Bordstik,
medanset for Norden, at der ikke tales,
med undtagelse. Jeg har en Gang i
Hvedalen været til stede ved et Bords-
gilde, hvor 12 adskillige Mennesker spiste Halvestag
inden en Dags tid, men om det galdt
en Offerhandlung. Samtidig skedde
andre Gælder-gæster op inden i Stuen
ved Side af, hvor der ikke spistes.
Vil dette Spektakel af bloddrænkne Folk
gik Lænestolene ^{sin Vandring} for Stund til Stund
med inden en dybt alvor, men var der
en hellig Kædet.

Efter at Bordet gik ig' op i Røge-
røken og fik der at sidde ~~med~~ smukke
her Resten af Aftenen

overlode til mine egne Nylidss betragt. 8.
minger. Thors Gang om af mine
Medpassagerer kiggede ind og så, at
der var optaget. Der kom sig tilbage med
en ængstelig Grimace. Og nu var jeg
ind der, skijet rim om Spedest, smag
Tauterne sig lidt skitvede ejdeftes
til det Ljenslige Familjeliv, hvor en
Ribbenestegen og den dampende Rødt
spejlede sig i en Kres af glade Frue.

~~Da~~ Da den lange Viser mig mit
Her for sidste Gang (det var glet den
over de store Sæbe, søgte jeg igen at
mig Døddet. Men mig jo ikke glemme
et var under den Himmel, når
Rieskedet faldet i Slag. Det regnede
ikke mere; men det var en Nat vi
søst om sejlede vi langsmed Dødens
Strande. Kun mig og den ^{så} et blodigt
Glimt af en roterende Fjøljet.

Afslørenden sin Ofjet vannede, tie 9.
Mørket skintedes dog af og tie en Kontur
af de høje Klippeøer, vi sejlede for
imellem. Men det var kun sin Skjæper,
der vannede sig at bli og os borte.

Jeg var sødt ind på Forstibet og hørte
mig, at der fra Kummendebrom blev
givet Signal med tie hestene. Først
sagtneds, og lidt efter vordedes der med
en lang Tiden. Jeg fik et inde, at vi
vannede os ind første Stoppested, en
mindre Handelsplads inde i Skarve.

Pludselig brast Lyden af en Kirke-
klokke hen ^{med} os fra Mørket forude.
Det ristede forunderligt, fordi man
kun alhvøst andet Omvordet af det
første Skjæffjeld, hvorfra Lyden kom.
Men på en Gang, ved en Drejning
af Sejlløbet, skinnede en lang Række
blanke lys. Det tog sig ind, som en
Fjeldet pludselig havde løst sig på Jod.

øjler. Det var den lille Pige oplyste 10.
Vindues, der sønkede lysstøtten i det
blanke Vand. Kirkeklokker blev ved
at klinge. Det gamle år ringede ud.
~~Det~~ ^{Det} var liv og røre, som om lyden kom dybt
inde fra Bjergets Indre, dimsum og klæng-
ende som den var. Og med det blev der
dov derinde. Tolvdefolket rable skinnende,
Der var i en borte en, der havde indbragt
et Leve. Vi samlede også et Skud.
Det gav Ekko et Stet højt oppe på Bjel.
det. Og Tolvdefolket hujede.

Vi stoppede op midt i Sejlløbet.
En Båd dukkede op for borte og kryd-
te til ved Skibssiden. Ved Roret stod en
samme Gensker, der holdt sin højte
på Knæet. Skroet faldt hen over ~~skroet~~
Toftene, hvor der var andre skrogene kende
med store Skindhue. Postskrogene blev
indvejsede, og der kom en Passage om-
bord. Det var en ~~anden~~ Kvinde med et

Tørkløde over Hoved og Skuldre. Him 11.
hæved et lille Barn med sig. Det var
indbrødt i et Sjal og blev rakt op
til hende med for Bæden, da hun
stod på Tædtrappen. Skønt for den
gamle hvide digste lavede skæde om-
skinnede det et øjeblik som en Gloria.
Jeg måtte tænke på disse Smittinge.
signetter i mine Julehefter, der illustrerer
Jesuskristen. Denne Barnet, som for
dødt ræktes op til Skibet, var det ikke
det hemmelighedsfulde nye år, men i
en fik anbud?

Nyltidsmorgen sover man ~~ikke~~ gerne
længe. Jeg kom først op på Døttel, da
vi var på Fommiddags forføjer i en
thun. Det var en hvidt Kjøbstat ~~at~~
~~hvor~~ ind i de yderste Skar. ved selve det
hvide Skar. Her mærkede det, at vi nærmest

or et andet Himmelstøt. Der var en 12.
frisk Kue i Luffen, der gav Fornemmelser
fra Nordland. I Thronen li' klædet Brø,
og Bjeldene nuedt an ~~huden~~ ^{huden} af Lue og
Nytrossel. Inde på ~~Krogen~~ ^{Briggen} gik Brien-
Folk Søndrestier. Alle hilste hinanden,
alle ønskede gladeligt Nytår med dem en
lidt upålidelige Nærlighed i Samlet,
der viste, at man kendte hinanden alt
for godt. Brien var bygget ~~højskole~~ ^{i to-tre Etager}
op ad den bratte Bjeldside. Hælene i
den underste Række sendte Luffen af
Midtjyskuden lige ind ad Træskedøren
til dem, der ~~høje~~ ^{bede} overvæ. Disse kærede
deruden fra deres Vindues Lige fra et
Himmelstøt følge alt, hvad ~~høje~~ ^{høje}
selv i de skjuleste Kroge nede i Gårds-
rummene. En rigtig ligesom alle Slæde-
købing rimeligvis!

Sant om Aftenen nuede i Træskedøren.

Førlidens skue og
En ~~en~~ enarlig Rind bier over Jæro'sicht.
De smukke Fideos Indepiste
~~Kunstneres~~ kan man dog ikke at
mekanisk Uj punkter omkring de nye
Mure. Trods al Arkologi og al moderne
teknisk Tilbedkammeret lader Historiens
Odelstæt sig ikke eftergive. Det kan
man overbevise sig om mange Steder i
Europa, hvor Fortøgt er gjort. Man tørke

sig blot, at en amerikansk ~~hærs~~ 14.
Trøstkorps fandt os at tilbage Italien
eller Grækenland nogle hundrede millioner
Dollars til Genopførelse af Forinner Temp-
ler og Paladser eller af Parthenon. Der
sied ^{for} hele den civiliserede Verden
lofte sig et Raddelskrig.

Altså - Hvis polit! Videre!

I flere Dage sejlede vi nordpå,
lugede om os da til ved en Skudelsplads,
fik Kasser med Småsilke Løjstik ombord
og efterlod til Gængæld en Brigge fuld
af Petroleumskinder, Melboller og den Slags
Ting. Trods den unge Befolkningsmangel
har man i disse den Egne 500 Skudels-
anstaltninger stor, fordi de fleste Livsfor-
nødsnødsen skal til for i de for, men
til Gængæld Støvspræng af Landets egne
Frembringelser, eller rettere dem, der skijlder
Støvels Læder, ^{sådan} ~~uden~~ ^{stabil} Med-
passagerer - der iøvrigt ^{stabil} beholder - som en

og i Fortællingsrejse. Men der var is,
sjelden mere end et Par Stykker, og
is havde til Tider en fjerselig Fornem-
melse af at give en di'strepe med øgt
Skib.

Vi sejlede frem ad vindstille Lunde
og bister og gennem Snevinger, hvor det
var, som skildet vi klemmes inde mellem
de ueldige ~~Klippe~~^{Fjeld} mure. Is havde en Gang
sejlet her om Sammen, i hidustroet,
når alt var Fæve og iet Glid i dette
ubegrænsede ~~far~~^{de} Frise. Nu gled ^{de} utallige
Holme og Klipper søvninge forbi i deres
hvide Snepels, og rundt om på det
mørke Vand lå store Flokke sorte Eder-
fugle. De rørte sig sjældent, for Skibets
Stærk næsten rørte dem. Så baskede
de sig et Stykke borte i is'en lav og Thist,
at det så ud, som om de ville sig
henover ~~Udlandet~~ Snefladen. Dyrket go
blevet fredet ved Kugelig skidpøstet der

og er derfor utilbøjeligt til at blifve i.
Lig for ansettelighed. Om Dagen fulgtes
Skibet af store Lige; og vi
nærmede os de yderste Skar, kunde drifne
formelig Liden af epstemte Vofuile.

Vi var forløbent kommen over
Palcirklen, havde ~~set~~ ^{set} Solen for første
Gang og gled dybere og dybere ind i
Polarisstem. Men var Dagen end kort
- kun ~~et~~ nogle få Timer - og vi
den dag ~~alt~~ forløb sig det ikke mere.
Med Middagstid Liden en ind forrest
Morgen? og Aftenen Liden den sidste
Horisont ^{de 2 midtste} og ~~den 2 midtste~~ ~~den 2 midtste~~ indstiled
dys. Siden sejlede vi i Skæret af
det tred omvæltige Nordlys, der skinner
indtil Midnat. Og desuden var der Stjerne-
himlen, der især den midt Morgenen
stiledt gennem Frostluft, og det næsten
gjorde end i Ofjæne.
Lig ved ikke, om det er en Ofjæne

af Nordlysets Uforklarlighed, at det 17.
kan ikke lidt uhyggeligt — på samme
Måde vel om Solformørkelser og lignende
Naturfenomener på vore Følkeslag. Det
står på Nordhimlen om en grønlig = bleg,
affarvet Regnbue og indrammer et fuldt
kummert stjernekløst Skie. Sådant ontant
kunde man tænke sig Nødgensens til
Helvede. Går man spørger om en
Alv byg denne dødsungeblage Portale.
Op over den Røde spilles isere Straler,
og hvide dis damppe farer ind over
Himlen, hvor de pludselig får Fæve,
bliver røde, sorte eller gule ligesom
i et Genstød af den uendelighedlige
Jed. For en mere nøjagtig Betragtning
træder det sig ind, om en nogen oppe
ved Nordpolen vandsæder Nordens rindende
med en udløst elektrisk Lyskast. Men
dertil kommer skinnende hvide Stralebinder op
mod Stjernerne, hvor de ruller sig op

og egen samler sig under den profetiske 18.
ste Toveskiftet.

^{Jordhæ}
På en underlig Bredde, har vi en god
en hel Tidens sejlede indvandrere. Næst
sik er i fisker Nær over den brede
Nordsjøen, der åbner sig ud mod Havet.
Næst har en i de Hænder i norske Sø-
mands Opre. Det er nok særlig her, at
"Ovningen" holder sig og "Kerbrødermanden"
og de andre maritime Spørgsmål, men
leser om i norske Romane. ^{På den 18. Tines. Fæst}
vi ~~ikke~~ og for første Gang den herjæder
Atlantiske Drømming ville under Skibet.
Længst et Fæst har den trillet ned i
Dyb i de mørke Nætter, med Vægen
over Jordens med fjender slæbe ved dog
og Løst.

Som et Drømmende drømmende Løst-
ens i et Profil og forude i dyb af dyb.
Opvædet - denne Drømmende Fjeldvæde,
der for Næsten brinner Nætter og slæber

ud i Skovet om en flyvende Mantel. 19.
Derimod Norge, hvor mange mener, at
Vorderens skønneste Land, er at døftes af
af de herligste Steder p^r Jorden. Det er jo
i det hele først heroppe i det høje Nord,
at den norske Natur og oplader sig i sin
enestående Valde. Den, som ikke kender
Nordland, kender ikke Norge.

Vindmønderne selv er ikke i Tvivl
om, at dens Land ^(Natur) er Vidunderer Rige.
Næsten ingen af Her Schweiz for dem,
vil i hvert Fald en Væstlanding smile
høfligt: Schweiz! Liges Schweiz og
Hvort? ~~Norge~~ ^{Ejer} Schweiz eller noget andet
Land i Kristenheden ~~der~~ er 300 Mile
lang Gjeldrokke imod den mellem Frederik:
helt og Varangas? Kender Schweiz den
lige daglige Sammenet eller Vinternatterne
Nordlysglør? Ejer det end den norske
Skogens Tårinder og Gør, den Fiske-
plads, den Træklipper ^{fiske} og Skovflokke?
Er ikke Vinmarkerne faldet Klippehøst

Europas Kungsbørne, der inden Midnats-20.
solens Skiler, i den glødende Polarnek,
skinner sine Guld og adle Stene².

Der kan herfor ses, at Højalperne
til Jensej bringes og kommer til Himlen;
at Andetningen mellem Bjergene
Tids- og den ijslandske Frihed
i Dele, der er og Fjens mod, og
for Indtjening mængdelig. I Fjens
indelige Stenøen bliver mennesket ligesom
borte for sig selv, men i Dine og Digt
eller i den rene, uindvundne Robustet.
Fjeldene og

[illegible]

hivrigt, der gives os overfor alt, 26.
hvor der grov eller visner.

Klokken var ti om Formiddagen,
da vi nåede Tomsø. Endnu nagede
Nattenislet over Bjørn. ^{Et Par} ~~hvor~~ Gabeljster
var færdige, og der var lige i Britterne,
men iøvrigt synes Befolkningen ikke
rigtig viden endnu.

Yes kunde ikke lade være med
at tænke på, hvor ønske anderledes
Bjørn er end, da jeg første Gang kom
herfor for nogle år siden ~~en Passager~~
med et af Sammensørens store Turistskibe, disse flyvende
Hoteller,
der er fyldt med en broget Skare An-
hængere af alle Nationaliteter. Yes
mindede, at man allerede på lang
Afstand kunde se, at der var noget
især i Bjørn. Prejsen
er højt af kemister. Men selv med

Kiddehens Hjælp var det ikke umuligt 22.
at opdage, hvad der var årsag til denne
Sammenstemning. Først idet Troppen hastede
i døren, gik det op for mig, at det var
os selv, der ~~gav~~^{var} Indledning til dette Folke-
opløb, at det var Skibets Ankomst, ~~den~~^{den} man
hvor ventet her med en Oplæggelse om-
bragt ~~den~~^{den} sin den, hvorved en Singualiser-
trup eller en Kirkeviskroerne bliver
modtaget af i en Puvinskig Ljume.
Og ~~den~~^{hvor} mit første Indblik af den
lille Købstad hvor de store Gælder-
mænd, der angiver den, var det mest
hjemligt, så fik jeg mig en meget
levende Følelse af at befinde mig på
etniske Enemærker. Det gav mig en
indelig Fornemmelse, således at blive
beholdt som Natismodkøber. Men
Forklaringen var den, at det Skib var
højt første Fremmedskib, det tidligste,
levende Bred for den store Vorden.

23.
Læg sig denne Gang forbrødt inden
at række mindeste Gjæst. P^a den
mørke Aften var kun et Par Skum-
funktionærer. Læg sig ind sammen den
vægnende Bj og spurgte mig form til
Hotellet. P^a Skibet havde jeg nemlig
spøgt at vide, at der var med en Storm-
rorelse: Kuling fra Nord med Nebben.
Læg indle, at Ruten fra mig af væsentlig
færd indenfor Skovene, tæller sig
til hær, og jeg bestemte mig til at ~~afholde~~^{begive her og}
de Vejret an. Læg havde en Gang for
timet over Lyshætt i en Sæstørne
og brød mig ikke om en Jernkølle.

Tommas Vijkorpi bliver man hær-
ligt forbig med. Bjørn, der er Nordmand-
Hovedstad, er kun godt 100 år gammel,
har 7000 Indbyggere, deriblandt en Anek-
mand og en Bispe. I Skovene og på
Reden ligger mange Sæstørne. Forbig er
her mange Rævere. De kommer ind
fra det hvide Hav med Korn og Mel.

Bjæver Gadeliv før til Paris af 24.
Solen. Men anden kvædetig Tænk,
der har hjemsat mig Thvæt. Mogen
hvor næsten ikke. Og denne Stille
ligger en stor højtelig Stemning over
Bjæver. Det er, som en usen spær
de evige Tusskær. Næst. Og en fr.
retningshøst er ^{ejendommeligt} ~~aktiverende~~ ^{spændt}.
Der står en stor Os af Fisk og Tran
ud af de fleste Philokordie. I Spak.
høkenes? Vindes ligger en Sammen
alle Slag Søfiske. Selvkundskab,
Hvælthender og Tsjønebolge henger
i alle Pritiker.

Her der mest optager den Fremmede
er dog Lignet af Lapparne med deres vid-
kendte Vadmelthøjer og historiske
Trøbeledning. I sine Ubijandighed inden
man sig over i det hele at troffe disse
mongolske Nomader der som bosiddende
Borgere i en By og hør den hele norsk.
Og en deres Udsænde fortæller. Skoleparten

er blege og skrøbelige Stæker, der aldeles 25.
ikke virke til de Præsteliinge, men her
synes jeg om dette halvvejs Valfolk, som
gik med Bjørn og ulv med et simpelt
Spor i Skinden, og som endnu for ikke
længere tid siden i Sammenhold blidte
Opriktige for deres hedenske Guder.

Siger man Oplysning, så man
at iid, at der i Norge findes to Slags
Lapper, Bjeldlapper og Solapper, og at
det kun er de første, der lever som No-
ander. De er de friestående Besiddere
af Bjeldriddene på begge Sider af den
norske, somme Grænse og kun var meget
velstående Folk, der også indtægter til sin
Røver. Solapperne derimod, der bor ved
Kysten, ofte i simple Jodhjelte Lige-
som deres Forfædre i Stenalderen, lever af
Næring og har det fattigt. Af egentlige
Bjeldlapper skal der i Norge ikke være mere
end nogle få Hundrede tilbage. De
kunne kun en sjelden Gang med de

Handelspladserne for at ombylle dets 26.
Rensdyrskinder og Ulveskind, og her
de allers her at afhænde, med Mel, Kaffee,
Sienep og Tobak. Der skal en Del Skind
til for at for dem at se, hvis man ikke
vil vælge med de fine tablearmasser
arrangerede Lappelejer, som nu kommer
fremmes for Turisterne. Men et Tidstid
Skid land og netop.

Ved kom fra en Rindher i Byggen
 og gik igen ned til Byggen, hvor i Mel-
 lemtiden en lille Lokaldame var
 fotografet. Den var kommen ned fra en
 af Finnmarks fjordene og havde haft en
 Lappefamilie med sig.

Dassefamiljen
 Les fandt den i et ibund Stuen
 p. Hængepladsen, hvor Mandene havde
 samlede Pøselser sammen, næsently Huden
 og ^{under} ~~huden~~ der siges at indeholde
 Mos. Der var icke ^{gode} en halv Snes Personer
 af alle Aldre. Kvindene ind ^{med} p. Bjellene
 og havde den Børn omkring sig. En af

denne havde et lille Barn ~~liggende~~ pⁱ 27.
et Skib i en gammel Uigge, egentlig et
stort Trehorn, hvori Barnet lⁱ stuvet
indsmukt uden et kunne se sig. Medens
vi uger Hornet søgte ~~for~~ med et Kue.

Medens der Skindheder, og alle var
de gulbrune i huden og havde læst,
vejrblegst H^or. Kvindene var tørre,
og Børnene iⁿ besværede iⁿ. En lille
Pige pⁱ tre-fire År var iøjensynlig for
første Gang tukt med for det kjendte
Fjelds. Hun genete til Susist i
deres Skib, og hvor hun ~~stod~~ uger
med at tale hendes til at se sig om,
thog hun og Susist.

Lapperne er et Drægtfolk. Men det
er ikke alene Dødsens Lidelse, der mæder
den nu et B^ok, ^{h^u} der har overlevet sig
selv. Og de døde flode, menneskelige
Susister tales om en længere, en ti ind.
i sig Hæmsene. Hvor ved? Hvide og
den Dag ikke fjern, da denne i sig Rest
af Nordens Udbefolkning er forsvunden.

En „den sidste Vande“ optræder i et 28.
Markedsteck og senger de gamle Rimsange
for et højstet Publikum og i egentlig
allesside. Gave her vi Væden pænnener
de andre Andet ved sin Tvedtomsen.

Den betynder Storm var alle^{sin}
over os. I løbet af de to-tre Timer,
Dagen varde, sig Himlen til med sine
Ships, og det begjænte et rase. En ig ved Tokiden
kunne tiebæge til mit Væde^{og færdige dampen}, sig det lide
i auge ved at tænke på, at jeg var
uhjælpeligt indespærret af hvide de
meste enotipe Timer. Hotellet, den
Kelder „Grand Hotel“ men i reguler
færdig til dit Væn indtægen for Prisenes
Vedkommende, var ~~der angik andre~~^{frukt.} Gæster.
Jeg var ganske temmelig til at undersøge
mig selv.

Det lykkedes mig i Almindelighed bedre,
end man i Besjæftigelse for, og jeg

især når man får en Pære i Hånden. 29.
Og som jeg sidder her op ad Kalkelørene
og stirrer på den ene Side, mener den
anden at ~~den~~ sidder af den iskeede
Træk fra Vinduet, springer et Navn
forbi i min Erindring og en dierskelne,
som jeg en Gang har læst om.

For en Menestekender siden havde
der i Kristiania en ung Skuespillerinde,
den ~~veritabile~~ nationale Toneselskabs
Prins, antak og i Hjemmet her og på
Grænsen af sine Skønhed. I den Dags på
Roser og datteren, som havde Fortælling
om, vidt en skøn Dag ^{livets} ~~den~~ Virkelighed
ind, og først i Form af Kærlighed. Som
veritabel Prins fulgte hende en Mand,
der havde Ausøttelse sine Dage heroppe i
en af Krimens bærskede Fjorde. Det
skete for hende Næstkommande i det hem-
melige Øieb, at Prinsessen hende skild
med et Øieb, måske to, allerhøjest tre

Jr. Him blev heroppe i alder. I 30.
en indtrængende Bøjs^x har him skildet sin
Brigade-reise. I andre Skrifter har him
givet Erindrings-billeder af sit ^{sin Kamp} Liv i
i Enemmelighed. Bøjsen føler af dets
af Smerter, nye, mærkelige Vidnesbyrd om
dette i det af gode Egner Trodsmodighed
over det menneskelige Liv.

Les Tanker mⁱ, mens jeg sidder her af
denne til Akkompagnement af Stornes
Opmærksomhed i Kibbelundssirke, at jeg
velstiller selv en Gang har været til
berørt af Tøjensmens Kys. Det var i
n^o Tid var mere end trediver år siden;
men endnu spoger åbenbart Polstriben
i mit Blod. Hvorfor sidder jeg eller mⁱ
her? - Jeg begriber at blive lidt angst
for mig selv. Jeg siger pludselig, at
jeg er kommen hertil helt med min
Nylig, ^{bliver} at troet herop ~~akkompagnement~~

cx Isot Jensen, Selmer: „Dengang“.

31.
Jule for Jule af en mørk Nat. Men
ikke vil mig noget godt. For lidt siden
gik jeg mig i med en Slags ~~blødd~~ vanvildt Længsel
at tænke på mit Skib, men når jeg
siger for mig selv, at jeg
siger for mig selv, at jeg

Der skal ligge en lille Døppebøjle
skal deroppe ^{over} den nissiske Grænse.

6 i den
hvide Evne,
Ljve, den
nær

Jeg kender ikke det mindste til den;
men Kaptajnen på Skibet nævnte den
en Dag; og siden bliver det en høj Li-
delst stille indem i mig, bare jeg
hvide Navnet.

Det er vist på Tiden, jeg vender
om. Imorgen går der et Postskib
hjem. Med det vil jeg rejse hjem.
